

Fuld opbakning

fra kollegerne

• Interview med Asta Karlsson

Asta Karlsson kunne ikke bære tanken om at skulle sige farvel til sit job, da en alvorlig benskade truede med at gøre det umuligt at passe. Men leder og kolleger bakkede op, så Asta kunne beholde det arbejde, der betyder så meget for hende.

“Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle få knogleskørhed, for jeg er en kraftig pige, og i min verden er det kun små, tynde mennesker, der får den sygdom.”

Det fortæller Asta Karlsson, der i foråret 2013 fik konstateret knogleskørhed. I december 2012 faldt hun og slog sin hofte – dog uden at brække noget. Snart gik Asta imidlertid dårligere og dårligere, så i begyndelsen af det nye år sendte lægen hende til undersøgelse på sygehuset i Horsens. Det viste sig, at den dårlige gang skyldtes en slimsækbetændelse på hoften, men røntgenbilledet afslørede også to sammenfald i rygsøjlen, og før hun vidste af det, havde Asta fået hæftet diagnosen svær knogleskørhed på sig.

“Jeg fik to års knogleopbyggende behandling med Forsteo”, fortæller Asta, der påbegyndte behandlingen med de daglige indsprøjtninger i maj 2013. Kun to måneder efter væltede Asta imidlertid på cyklen og brækkede sit højre ben. Et alvorligt brud, der kostede 5 måneders genoptræning og resulterede i en méngrad på 8%.

Uheldet var ude, og året efter kom Asta til at træde ned i et hul i græsplænen og brækkede sit håndled og det andet ben, men denne gang var hun klar igen allerede efter 6 uger.

“Efter det første brud stillede lægerne mig i udsigt, at jeg måske ikke ville kunne arbejde igen. Jeg har et job som social- og sundhedsassistent på et plejecenter i

Horsens Kommune, og det kræver, at jeg går og står meget. Lægerne var ikke sikker på, at jeg ville kunne klare det og antydede, at jeg måske skulle overveje at gå på efterløn. Det var et kæmpechok for mig, for jeg holder rigtig meget af mit arbejde”, siger Asta, der på daværende tidspunkt kun lige var fyldt 60 år.

“Jeg var ulykkelig ved tanken om, at jeg måske ikke kunne arbejde mere, at jeg brugte en hel måned på at græde. Jeg kunne jo ikke gå, jeg hoppede rundt på et gangstativ og prøvede bare at få hverdagen til at hænge sammen. Men så kom fightergenet op i mig, og jeg besluttede mig for at tage kampen op”, husker Asta, der herefter lagde alle sine kræfter i at træne kroppen op igen.

“Det tog lang tid, før jeg turde tage øjnene væk fra fortovet, for jeg var så bange for at overse en ujævnhed og falde, men i dag er jeg stærk igen og kan gå længere end i både 2013 og 2014.”

Fleksibilitet og goodwill

Asta er lykkelig over at arbejde et sted, der har været så fleksibel og vist så meget goodwill i forhold til hendes skrantende helbred.

“Min leder og mine kolleger på plejecenteret har været fantastiske. Jeg fik fri, hver gang jeg skulle til genoptræning, og mens jeg var gangbesværet, fik jeg opgaver på kontoret, indtil jeg var klar til at komme tilbage igen. Og her fra 1. januar har jeg fået lov til at gå på deltid, og jeg er trukket ud af aften- og nattevagterne. Det er en stor hjælp, for jeg har det bedst fra morgenstunden. Mine kolleger har også været så søde og hensynfulde hele vejen igennem. Jeg føler ikke, at de ser skævt til, at jeg fx ikke har aften- og nattevagter længere, tværtimod har de virkelig vist mig, at jeg stadig har nogle kompetencer, som de sætter pris på. Det er jeg utrolig

taknemmelig for”, siger Asta, der føler, at hendes liv på mange måder er ændret efter diagnosen blev stillet.

” Det er utrolig tilfredsstillende hver dag at kunne gå hjem og føle, at jeg har gjort en forskel i forhold til vores beboere. Det gør mig så glad

“Det har været svært for mig at forholde mig til, at jeg har knogleskørhed, og at det er den sygdom, der er skyld i mine brud. Selvom jeg nægter at lade hele mit liv styre af mine begrænsninger, betyder det, at jeg passer mere på, og at der er visse ting, jeg ikke gør mere. Når jeg har været på arbejde, er jeg fx me-

get øm i ryggen, og jeg har ikke mere kraft tilbage til at gøre andre ting. Men det er jo mit valg. Jeg har valgt at prioritere jobbet, men jeg har til gengæld flere fridage end før, og når jeg har fri hygger jeg sammen med min mand, går til koncerter, hører musik, læser eller laver håndarbejde. Ligeså meget som jeg nyder mit arbejde, lige så meget nyder jeg at have fri.”

Erstatning

Astas mén efter bruddene betød, at hun var berettiget til at få erstatning fra sit forsikringselskab, og nogle af pengene brugte hun til at købe et løbehjul, som hun bruger, når hun er på arbejde.

“Det har været en fantastisk god investering, der har lettet min hverdag med de lange gange på jobbet meget”, fortæller Asta, der nyder at være med til at sikre den daglige pleje af plejecentrets beboere.

“Jeg elsker mit job. Det er utrolig tilfredsstillende hver dag at kunne gå hjem og føle, at jeg har gjort en forskel i forhold til vores beboere. Det gør mig så glad”, slutter hun.